

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobců: a) J. T.
 b) L. T.
 oba zast. JUDr. Miloslavem Noskem, advokátem
 se sídlem Nádražní 24, Semily

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
 se sídlem U Jezu 642/24, Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. listopadu 2019, č. j. OD 359/2019-2/280.9/Hk KULK 86512/2019,

takto:

- I. Řízení se ve vztahu k žalobkyni a) zastavuje.
- II. Žaloba žalobce b) se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

- 1. Městský úřad Jilemnice, odbor dopravy (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“ nebo „prvostupňový správní orgán“ nebo „silniční správní

úřad“), rozhodnutím ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. MUJI-718/2015/OD, č. j. PDMUJI-302/2019/OD, rozhodl, že se dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen také jen „zákon o pozemních komunikacích“), veřejný přístup na účelovou komunikaci na pozemku p. č. X v k. ú. a obci X (dále také jen „Pozemek“) neomezuje.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl společné odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí a potvrdil je.

II. Obsah žaloby

3. V úvodu žaloby žalobci vyjádřili svůj názor, že je stále otevřena i otázka pojmových znaků veřejně přístupné účelové komunikace a že v tomto směru mohou stále argumentovat.
4. Zdůraznili, že jejich naprosto zásadním a podstatným zájmem je ochrana jejich vlastnického práva k Pozemku, na němž je účelová komunikace umístěna. K jejím definičním znakům patří i to, že taková komunikace musí představovat nutnou a ničím nenahraditelnou potřebu. V daném případě ale oba uchazeči o užívání komunikace na Pozemku mají své nemovitosti obslouženy bezprostředně přilehlými místními komunikacemi (pozn. soudu – oněmi uživateli jsou míněni R. K. a Obec X). Nutnou a nenahraditelnou potřebu užívat komunikaci na Pozemku tedy nemají. Tuto skutečnost však správní orgány ve svých rozhodnutích nerespektují.
5. Vytkli dále žalovanému, že si nevyjasnil předmět dokazování v této věci, protože při hodnocení technické povahy tzv. vikýře na stavbě R. K. v podstatě dospěl k závěrům uváděným žalobci, tedy že v úseku posledních 17 let jmenovaný neprokázal, že by cestu na Pozemku k přístupu do této části své budovy využil.
6. Podle žalobců je nesprávný názor, ke kterému dospěly správní orgány obou stupňů, tedy že existence vikýře na střeše domu pana R. K. čp. X orientovaného k předmětné komunikaci na Pozemku vytváří stav nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. Tak tomu není, jmenovaný pouze případně věci skladované na půdě bude muset vynést po schodech zevnitř domu a nebude je moci skládat z komunikace na Pozemku. Žalovaný provedl nepatřičné porovnání zmenšeného pohodlí vlastníka domu čp. X, do jehož vlastnického práva by vyhověním žádosti žalobců nijak zasaženo nebylo, s používáním komunikace, kterým ovšem do vlastnického práva žalobců zasaženo je. Zopakovali, že v průběhu celého správního řízení neuvedl R. K. jediný konkrétní případ, kdy by vikýř skutečně použil. Jeho dům a pozemky jsou komfortně obslouženy z místní komunikace na pozemku p. č. X.
7. Tatáž argumentace platí dle žalobců i pro pozemek p. č. X, jehož vlastníkem je Obec X. Jedná se o dlouhý úzký pozemek, který jedním koncem přiléhá k místní komunikaci na pozemku p. č. X. Z té je tedy dopravně obsloužen. To žalovaný sice fakticky potvrzuje, ale uvádí, že přístupu brání jakási terénní vlna, která je ovšem na pozemku p. č. X. Ani s použitím účelové komunikace na Pozemku nelze na pozemek p. č. X vjíždět nějakými mechanismy, svažitost tohoto pozemku tomu brání. Ten nelze využívat k jinému účelu, než jako travní plochu a jediný vlastnický úkon, který na něm lze vykonat, je pravidelné sekání trávy. K tomu účelu ovšem dopravní obsluha z místní komunikace dle žalobců plně vyhovuje.

8. Ani Obec X pak dle žalobců neprokázala jediný případ použití komunikace na Pozemku k obhospodařování pozemku p. č. X. Obec sice jejich právním předchůdcům Pozemek prodala s dovětkem v kupní smlouvě, že přístupy vlastníků okolních pozemků k nim budou ošetřeny smlouvami o vzniku věcných břemen, k tomu ale nedošlo. Pokud by obec skutečně Pozemek tak naléhavě pro shora uvedené užívání potřebovala, jistě by si ho ponechala ve svém vlastnictví.
9. Žalobci proto uzavřeli, že v případě komunikace na Pozemku se jak pro R. K., tak pro Obec X jedná pouze o tzv. cestu z pohodlí, které navíc stejně nevyužívají.
10. Žalobci dále připomněli závěry rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2012, č. j. OD 864/2012-2/280.9/JK, KULK 57722/2012, které bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. 30 A 6/2013, v němž bylo deklarováno, že v úseku 65-100 m je cesta na Pozemku již neprůjezdná a nesplňuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace.
11. Žalobci nesouhlasili se závěry žalovaného týkajícími se porovnání zájmu na veřejném užívání komunikace na Pozemku na straně jedné se zájmem na ochraně jejich vlastnického práva na straně druhé. Ten je dle jejich přesvědčení prvořadý.
12. Uvedli, že důvod, pro který vedou dané řízení, spočívá v tom, že chtějí dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích výstavbou plotu změnit danou pozemní komunikaci na účelovou komunikaci v uzavřeném prostoru, tedy nikoliv veřejně přístupnou.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný sdělil, že dle jeho názoru rozsah požadovaného omezení veřejného přístupu na předmětnou účelovou komunikaci a jeho důvody (maximálně zabezpečit soukromí návštěvníků penzionu žalobců, ochrana intimních míst domu žalobců č. p. X, omezit útěk psa, udržování komunikace na svoje náklady) nepřevažují nad zájmem uživatelů z nutné komunikační potřeby, neboť těm by byl v případě akceptování návrhu na omezení zcela znemožněn příjezd k jejich nemovitostem. Zejména se jedná o uživatele z nutné komunikační potřeby R. K. a Obec X.
14. Navrhl proto zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Jednání soudu

15. Při jednání soud dne 25. 5. 2021 odkázali účastníci řízení na obsah svých písemných podání ve věci.
16. Účastníci řízení poté společně se soudem zhlédli mapu dané lokality a její snímky obsažené ve správním spise. Žalobce b) upozornil na to, že stavba vikýře nebyla dříve v pozemkové mapě zakreslena. Zdůraznil také, že k této hospodářské budově, jejíž je vikýř součástí, má pan R. K. přístup z druhé strany. Věci do patra této budovy si může vynést po schodech. Sdělil také, že zhruba 6 metrů za dveřmi do vikýře umístili s manželkou na dané komunikaci branku, kterou ale nechávají otevřenou. Slouží spíše jako ohraničení areálu. Cesta po Pozemku je jedinou přístupovou a příjezdovou cestou k jejich domu čp. X. V tomto době bydlí a také jej provozují jako penzion. Takže uvedenou cestu využívají jak oni, tak klienti daného penzionu k příjezdu k domu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). O věci usoudil následovně.
18. Po podání společné žaloby žalobci vyzval krajský soud každého z nich k zaplacení soudního poplatku. Žalobkyni a) konkrétně usnesením ze dne 28. 1. 2020, č. j. 30 A 12/2020-13 (doručeno jejímu zástupci 3. 2. 2020). V něm byla současně poučena o následcích spojených s nevyhověním této výzvě. Ve stanovené lhůtě však žalobkyně a), na rozdíl od žalobce b), soudní poplatek neuhradila.
19. Krajskému soudu tak nezbylo, než podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení ve vztahu k žalobkyni a) výrokem I. tohoto rozsudku zastavit.
20. Tato skutečnost ale neměla vliv ve vztahu k žalobci b), projednání jeho žaloby žádá zákonná překážka nebránila. Soud již tedy bude používat nadále k označení strany žalující toliko pojem „žalobce“.
21. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
23. Konečně krajský soud konstatuje, že všechny nemovitosti zmíněné v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území X, nebude tedy již tento údaj pro zjednodušení v rozsudku dále uvádět.
24. Pokud jde o skutkový stav věci, o tom není mezi účastníky řízení významnějšího sporu, jak se potvrdilo i při jednání soudu. Krajský soud se jej proto pokusí, se znalostí obsahu správního spisu, stručně předesílat společně s popisem průběhu daného správního řízení.
25. To bylo zahájeno na základě žádosti právního předchůdce žalobce pana M. Š. ze dne 25. 11. 2003.
26. Jako silniční správní úřad vystupoval nejprve Obecní úřad X. Za zmínku stojí až jeho rozhodnutí ze dne 24. 2. 2012, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného zmíněným v žalobě ze dne 5. 9. 2012, č. j. OD 864/2012-2/280.9/JK, KULK 57722/2012. Výsledkem obou rozhodnutí byla nejprve deklarace, že v úseku komunikace 0-65 m se nachází veřejně prospěšná účelová komunikace, v úseku 65 – 100 m nikoliv, protože je v těch místech cesta již zarostlá. Dále byl na úseku 0 – 36 m omezen přístup na tuto veřejně přístupnou účelovou komunikaci s výjimkou pana R. K. a Obce X.

27. K žalobě žalobců však zdejší soud rozsudkem ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. 30 A 6/2013, toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podstatou tohoto rozsudku bylo konstatování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kdy mu bylo vytknuto zejména, že řádně nezjistil a potažmo ani neposuzoval důvodnost ochrany oprávněných zájmů vlastníků Pozemku.
28. Věc se poté vrátila až ke správnímu orgánu I. stupně, kterým se stal Městský úřad Jilemnice. Ten nejprve rozhodl dne 18. 7. 2017 (se stejným výrokem jako nyní), toto rozhodnutí však ještě bylo žalovaným zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Poté již rozhodli Městský úřad Jilemnice a žalovaný rozhodnutími popsány v bodě I. tohoto rozsudku.
29. Pokud jde o skutkový stav věci stran průběhu správního řízení poté, co zdejší soud zrušil shora citovaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2012, č. j. OD 864/2012-2/280.9/JK, KULK 57722/2012, krajský soud v podrobnostech odkazuje na str. 1 až 4 prvoinstančního správního rozhodnutí. Ve stručnosti lze shrnout, že silniční správní úřad opakovaně vyzýval žalobce ke specifikaci jejich oprávněných zájmů, pro které se dožadují úplného omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci na Pozemku. Žalobci ve svých odpovědích v podstatě navázali na obsah původní žádosti jejich právního předchůdce. Zdůraznili ochranu vlastnického práva k Pozemku a ochranu provozování ubytovacího zařízení ve svém domě č. p. X. Uvedli, že zamýšlejí dokončit stavbu brány mezi místní komunikací a komunikací na Pozemku, aby ve výsledku vznikla komunikace v uzavřeném prostoru, který by kopíroval nemovitosti v jejich vlastnictví.
30. A nyní již k právnímu posouzení věci.
31. Pro ně je dle krajského soudu rozhodující si ujasnit, co bylo předmětem přezkoumávaného správního řízení, tedy které otázky v něm správní orgány byly povinny posoudit a které naopak hodnotit nemusely, resp. nemohly.
32. Dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím nejsou dotčeny.
33. Dle odst. 2 téže normy je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.
34. Krajský soud podtrhl znění věty druhé odst. 1 citované normy z toho důvodu, že právě toto správní řízení je od jeho počátku na základě žádosti právního předchůdce žalobce vedeno. Rovněž tak z projevů vůle žalobce a jeho manželky v průběhu (a nutno

poznamenat značně dlouhého) správního řízení lze seznat, že hodlají vést právě řízení o úpravě nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci. Tomu ostatně odpovídá i výrok prvoinstančního správního rozhodnutí.

35. Posuzované správní řízení tedy nebylo řízením o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, konkrétně tedy řízením o určení, zda se na Pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv ve smyslu § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích. Takové řízení žalobce, ani jeho právní předchůdce nikdy nevyvolali.
36. Bohužel drtivá většina žalobní argumentace směřuje právě ke zpochybnění jednoho ze znaků veřejně prospěšné účelové komunikace, a to existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Posuzování této otázky však nebylo vůbec předmětem daného řízení.
37. Silniční správní úřad se na str. 5 svého rozhodnutí podrobně zabýval tím, jak došlo k prodeji Pozemku právním předchůdcům žalobce, a tím, že tehdy nebylo nejmenších pochyb o tom, že komunikace na Pozemku má sloužit veřejnému užívání a že naplňuje všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Učinil tak ovšem (a dle krajského soudu zcela správně) toliko aby dokreslil, k jakým účelům a komu měla komunikace na Pozemku v době svého vzniku sloužit, to celé ve vztahu k předmětu daného správního řízení. Tedy za účelem zhodnocení důvodnosti podané žádosti na omezení veřejného přístupu na danou účelovou komunikaci a s tím spojeným posouzením případných změn poměrů v dané lokalitě a poměřením zájmů žalobců coby vlastníků Pozemku, na němž se veřejně přístupná účelová komunikace nachází, se zájmy jejích uživatelů.
38. Jinak se v tomto typu řízení existencí znaků veřejně prospěšné účelové komunikace zabývat podrobně nemusel, resp. pouze v míře nezbytné a potřebné pro předmět probíhajícího správního řízení. Na tuto skutečnost velmi přiléhavě upozornil již žalovaný na str. 7 svého rozhodnutí. Správně poukázal na to, že nikdo z účastníků správního řízení včetně žalobců v něm existenci veřejně přístupné účelové komunikace na Pozemku nezpochybnil. A že pokud by se nemělo o takovou komunikaci jednat, odpadl by i důvod žádat omezení či úpravu přístupu na ní.
39. Krajský soud dodává, že pokud právní předchůdce žalobce a posléze žalobce a jeho manželka projeví vůli vést správní řízení dle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích, tedy správní řízení o úpravě či omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, projeví tím svůj názor, že se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (ohledně komunikace na Pozemku nebo minimálně na jeho relevantní části – úsek 0-65 m) jedná. Pokud by se domnívali, že komunikace na Pozemku charakter veřejně prospěšné účelové komunikace pozbyla, jistě by iniciovali zahájení řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu ve spojení s § 7 odst. 1 větou první zákona o pozemních komunikacích (viz shora).
40. K tomu ovšem nikdy nedošlo, žalobní námitky stran komunikace na Pozemku směřující ke zpochybnění jednoho ze znaků veřejně prospěšné účelové komunikace tak soud shledal zcela nepřipadnými. Nemohl se jimi zabývat, protože tato problematika nebyla předmětem přezkoumávaného správního řízení, tedy ani předmětem podrobného posuzování ze strany správních orgánů.

41. Že žalobce ve správním řízení relevantním způsobem nezpochybnil povahu komunikace na Pozemku coby veřejně přístupné účelové komunikace, plyne i ze závěru žaloby, kde (poté, co zpochybňoval existenci znaku nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby) vysvětluje, že jeho cílem je dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích výstavbou plotu změnit danou pozemní komunikaci na účelovou komunikaci v uzavřeném prostoru, tedy nikoliv veřejně přístupnou. I z toho plyne, že existenci zákonných znaků veřejně přístupné účelové komunikace u komunikace na Pozemku fakticky respektuje.
42. Jeho argumentaci ohledně neexistence tohoto znaku veřejně přístupné účelové komunikace a tvrzení, že se jedná pro R. K. a Obec X o cestu tzv. z pohodlí, tak krajský soud hodnotil ve vztahu k předmětu řízení. Tedy že se jí žalobce snaží podpořit svoje tvrzení, že omezení veřejného přístupu na danou komunikaci je nezbytně nutné k ochraně jeho oprávněných zájmů.
43. Podstatou daného správního řízení totiž bylo posouzení, zda je namíste veřejný přístup na komunikaci na Pozemku upravit nebo omezit v rozsahu žalobcem požadovaném (tedy faktické omezení přístupu všem osobám kromě rodiny žalobce a návštěvníků jejich penzionu v domě č. p. X), k čemuž by mohlo dojít, pokud by takové omezení bylo nezbytně nutné k ochraně jeho zájmů coby (spolu)vlastníka Pozemku, na němž se veřejně přístupná účelová komunikace nachází.
44. Této problematice se silniční správní úřad věnoval zejména na str. 4 - 6 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 7 - 10 napadeného rozhodnutí. A nutno říci, že způsobem velmi pečlivým a podrobným.
45. Správní orgány popsaly, jak ke vzniku posuzované situace v dané lokalitě došlo, jak komunikace na Pozemku vznikla a čemu a komu měla sloužit. Posuzovaly, zda v dané lokalitě došlo od té doby k nějaké zásadní změně poměrů, poměřovaly důvody, pro které žalobce, resp. jeho právní předchůdce, o omezení přístupu na veřejnou komunikaci v požadovaném rozsahu žádají, tedy jejich oprávněné zájmy, se zájmy uživatelů veřejně přístupné účelové komunikace. S jejich vzájemně souladnými závěry se krajský soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Jinak by jenom jinými slovy říkal totéž.
46. Stručně toliko doplňuje, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že se situace v dané lokalitě ohledně užívání předmětné komunikace na Pozemku od doby, kdy Pozemek Obec X prodala právním předchůdcům žalobce, výrazně nezměnila. A to ať už ohledně potřeby přístupu R. K. k vikýři hospodářského stavení u jeho domu, či ohledně potřeby přístupu Obce X na svůj pozemek p. č. X (na němž je umístěn i sloup elektrického vedení) za účelem jeho údržby. Nezměnila se výrazně ani intenzita užívání této komunikace, která byla i je minimální.
47. Žalobci tak vlastně nevdá důsledky spojené s užíváním této komunikace ze strany těchto dvou subjektů. Jemu vadí, že si nemůže své nemovitosti oplotit tak, aby na komunikaci na Pozemku neměl nikdo jiný kromě jeho rodiny a návštěvníků penzionu přístup. Argumentuje zásahem do svého vlastnického práva, ochranou provozování svého ubytovacího zařízení, udržováním komunikace na vlastní náklady, jeho právní předchůdce zmiňoval ochranu intimních míst domu č. p. X či možnost útěku psa.
48. Žádný z těchto důvodů, které navíc ze strany žalobce i jeho právního předchůdce zůstaly ve zcela obecné (podrobněji nespecifikované) podobě, však dle krajského soudu

nenaplnuje onu „nezbytnou nutnost k ochraně oprávněných zájmů“ vlastníka účelové komunikace vyžadovanou zákonnou úpravou pro úpravu či omezení veřejného přístupu na ní. A to navíc v porovnání se zájmy uživatelů této účelové komunikace, v posuzované věci R. K. a zejména Obce X. Výsledky poměření důvodů tvrzených žalobcem pro omezení veřejného přístupu na předmětnou komunikaci a důvodů uvedených těmito osobami pro zachování jejich přístupu na ní popsaly správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích. A jak už uvedl krajský soud shora, s ohledem na to, že se s jejich výstupy ztotožnil, v podrobnostech na ně odkazuje.

49. Krajský soud vnímá snahu žalobce o úplné zamezení veřejného přístupu na komunikaci na Pozemku (a následné jeho oplocení) za snahu destabilizovat poměry v dané lokalitě, které byly vymezeny dotčenými osobami při prodeji Pozemku jeho právním předchůdcům jako poměry pro danou lokalitu vhodné a které tak také dlouhá léta uspokojivě fungují. A to za situace, kdy se ohledně povahy a intenzity veřejného užívání této komunikace v podstatě nic zásadního nezměnilo.
50. Náměty, jak celou situaci řešit, pak výstižně nastínil žalovaný v předposledním odstavci na str. 10 napadeného rozhodnutí.
51. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji výrokem II. tohoto rozsudku zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. června 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu